

$\frac{1}{3}$ refunderet af Staten. Mange Kommuner har afstaaet fra at bruge § 2, fordi de kun fik $\frac{1}{3}$ dækket af Staten. Naar det nu ikke betyder noget for Staten økonomisk, hvorfor vil man da ikke stille Kommunerne frit og give dem Lejlighed til at benytte § 2?

Martin Hansen: Jeg ved ikke, om den højtærede Minister glemmer, at i det første Forslag, han fremsatte, var der allerede en Begrænsning af det Beløb, der maatte bruges, og hvis jeg husker ret — og det tror jeg nok, jeg gør —, var denne Begrænsning foreslaaet af Ministeren selv. Denne Begrænsning gik over i Dyrtidsloven af 1916, og den har Ministeren atter foreslaaet i dette Lovforslag, kun med den Forandring, at han sætter de 9 Kr. ind paa § 2 i Stedet for paa § 1. Vi fastholder altsaa de 24 Kr., som det i alt bliver, som Begrænsning for Udgifter til Bedste for de vanskeligst stillede. Nu siger Ministeren, saa stærkt som han kan: Hvorfor vil man ikke stille Kommunerne frit, da det ikke betyder noget økonomisk for Staten? Men kan Ministeren da ikke se, at de 24 Kr. pr. Individ betyder saa overordentlig meget for Kommunerne, thi jo flere Penge de har, som de kan bruge til de vanskeligst stillede, des højere kan de sætte Grænsen op. Men hvis man tager alle Beboerne med, bliver der mindre til de vanskeligst stillede.

Indenrigsministeren (Rode): Hvis det ikke økonomisk spiller nogen Rolle for Staten, kan det nødvendigvis heller ikke spille nogen afgørende økonomisk Rolle for de mindre bemidlede i Kommunen, om de faar den lille Del, som tilkommer de velstillede, med eller ikke. Men hvad siger vi? Vi siger ikke til Kommunerne, saaledes som Forslaget nu foreligger: I skal gøre det til Fordel for alle. Vi siger: Vælg efter jeres Opfattelse, hvad der er rigtigst. Venstre siger: Hvis I gør det, kommer I til at betale en Bøde.

Jensen-Sønderup: Den ærede Ordfører (Hauge) kommer stadig tilbage til P. Th. Nielsens Stilling og sætter den i Modsætning til Venstres Stilling. Jeg maa maaske i saa Henseende minde om — jeg har ikke slaaet det efter i Rigsdagstidende, men jeg ved, at jeg ikke husker fejl —, at jeg havde Lejlighed til ved anden Behandling af den første Dyrtidslov udtrykkelig at sige, at vi i Udvalget fra Venstres Side havde erklæret os villige til at tage

f. Eks. Spørgsmaalet om en Regulering af Brødpriserne, der kunde komme alle til gode, op til Overvejelse, men vi mente ikke, det hørte hjemme paa et Lovforslag om kommunale Dyrtidsforanstaltninger. Vi har senere haft Lejlighed til at indfri dette Løfte ved de Forhandlinger, der er førte, og den Lov, der er vedtaget om det, som vi plejer at kalde Kornordningen. Man kan derfor ikke sige, at vi paa det Tidspunkt stillede os i Modsætning til det af P. Th. Nielsen hævdede Standpunkt. Vi hævdede kun, at paa den kommunale Dyrtidslov hørte det ikke hjemme, for her drejede det sig om kommunale Foranstaltninger, medens det andet var, og ogsaa bør være, Statsforanstaltninger.

Jeg har med Intesse læst, hvad en navngiven Mand skriver i et socialdemokratisk Blad: „Jeg havde ved Mødet“ — altsaa et Møde, der blev afholdt i den Kommune om Udnyttelsen af Dyrtidslovens Bestemmelser — „den sikre Fornemmelse, at Flertallet ved Udnyttelsen af § 2 vilde hindre fuld Udnyttelse af § 1, og dertil kunde jeg ikke være med, da jeg har den sikre Overbevisning, at Dyrtiden er haardest følelig for dem med de mindste Indtægter.“ Efter Redaktørens Oplysning er det en fremtrædende radikal Mand, der havde skrevet det, jeg her citerer. Det er for mig et Vidnesbyrd om, at naar man skal have det ført ud i Praksis, ser det anderledes ud, ogsaa for de Radikale, end naar de taler herinde. Her tales der om, at man vil have, at der skal sættes Skel, men det ses altsaa, at ude i Kommunerne er de Herrer ikke saa ængstelige for det. Maa jeg blot tilføje en Henviisning til, at det er ikke saa ret længe siden, vi havde Lejlighed til at høre, hvorledes man ogsaa fra socialdemokratisk Side stod op og forlangte, at der skulde ydes særlig Hjælp til en vis Klasse af Befolkningen, nemlig Husmændene. Det glædede mig for Resten, at der var mange ogsaa indenfor Regeringspartiet, som tog Afstand derfra. Det var ogsaa at sætte Skel, men det var de Herrer og ikke os, som vilde gøre det.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg har ogsaa set saadanne Udtalelser som dem, det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) nu citerede, men det ærede Medlem synes at glemme, at det, der kunde ske, hvis man vilde anvende § 2 og ønske for Kommunens Skyld at faa $\frac{2}{3}$ Statstilskud, var, at man maatte gøre et Indhug i § 1's Maksimumsbeløb, de 15 Kr. Hvis en Kommune er saaledes stillet, at